

Tatár Sándor

Pos(z)t

„Mi kétezerben nem élünk, szegénykém,
az új évezred nem lel itt bennünket ...”

Jékely Zoltán

>De legyünk rögök vagy lidércek:
csípőnk mozgása még örök

és megöröklük árapályát:
alakodat majd csillagábrák,
versemet majd a délkörök<

T. S.

Kétezerszázban, Szívem, hol leszünk?
Minő gondolat, hogy *lehetnénk* – **bárhol?!**
Város gyarapszik, megújulhat házsor,
de józan elme nem számol velünk

semmilyen módon. Nem leszünk, Szívem.
És vélhetőleg a fiunk sem él már.
Unokánk talán (drukkolj, ne mint vénlány).
Világunk nem lesz. Nem lesz üszke sem.

De ami nem lesz, vajh, siratni kéne?
Az idő rajtunk (De hát kin nem?!) átlép
– így lesz, *hihetnénk*, minden semmivé, de

(bár ami most van, széthull, szétpörög)
a némaságból (el-se-hitt ajándék)
átszólnak érted versek, délkörök